

sager, der efter tidligere ret faldt ud til bidragspligt, nu ender med faderskab, medens der i de øvrige sager sker frifindelse. Der kan dog næppe herfra med nogen sikkerhed drages slutninger om udviklingen i Danmark. Det må imidlertid forventes, at der vil komme nogen stigning i antallet af frifindelser. Flertallet forudsætter, at forsorgsloven ændres således, at der normalt vil blive ydet understøttelse i tilfælde, hvor faderskab ikke har kunnet fastslås.

Fordelene ved den i ændringsforslaget indeholdte ordning vil efter flertallets opfattelse være så betydelige, at de mere end opvejer de ulemper, der er forbundet med en eventuel stigning i antallet af sager, som ender med frifindelse. Som foran nævnt vil ordningen være i børnenes interesse, et forhold, der må tillægges afgørende vægt. Endvidere vil ordningen medføre, at der kun vil kunne pålægges en mand at svare bidrag til et barns underhold, til det er 18, eventuelt 24 år, såfremt der er en betydelig sandsynlighed for, at han er barnets fader. Flertallet finder ikke, at der med de fremskridt, der er gjort med hensyn til anvendelse af biologiske bevismidler i faderskabssager, fortsat er tilstrækkeligt grundlag for at opretholde en ordning, hvorefter der kan påhvile en mand en for ham og eventuelt hans familie meget tyngende underholdspligt over for et barn, alene fordi han har haft samleje med moderen i avlingstiden. Endelig vil den af flertallet foreslåede ordning betyde, at dansk ret vil komme i overensstemmelse med norsk lovgivning som et første skridt på vejen mod nordisk rets enhed på dette område.

Ændringsforslag nr. 1, 2, 5, 6, 8, 9, 16, 17, 21, og 23 er en følge af den ved ændringsforslag nr. 3 foreslåede ændring.

Ved ændringsforslag nr. 7 foreslås en ændring i § 8, stk. 1, således at moderen til et barn uden for ægteskab stilles frit med hensyn til, om hun vil rette henvendelse til mødrehjælpen eller politimesteren (overpræsidenten) om rejsning af faderskabssag før barnets fødsel.

Ved ændringsforslag nr. 10 foreslås betingelserne for, at overøvrigheden kan bestemmes, at der fortsat skal betales bidrag, selv om en datter indgår ægteskab, lempet.

Ændringsforslag nr. 11 er af redaktionel karakter.

Med hensyn til fortolkningen af den gældende lovs bestemmelser om bidrag til undervisning og uddannelse har justitsministeren over for udvalget oplyst, at bestemmelserne er blevet praktiseret således, at der ved bidragets fastsættelse ikke alene skal tages hensyn til de direkte omkostninger, der er forbundet med undervisningen eller uddannelsen, men også til de udgifter, der må afholdes til barnets ophold og forplejning. Udvalget forudsætter, at denne praksis opretholdes.

Ved ændringsforslag nr. 13 præciseres det, at en eventuel affindelsessum til dækning af fremtidige bidrag skal anbringes i overensstemmelse med reglerne om bestyrelse af umyndiges midler, d. v. s. normalt indsættes i overformynderiet.

Herefter indstiller flertallet lovforslaget til *vedtagelse* med de af flertallet stillede ændringsforslag, der er tiltrådt af justitsministeren.

Et *mindretal* (venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) foreslår § 6 ændret således, at man opretholder den ordning om fastsættelse af faderskab eller bidragspligt over for børn født uden for ægteskab, som er hjemlet ved § 14 i lov nr. 131 af 7. maj 1937.

Mindretallet understreger, at det i bemærkningerne til lovforslaget anføres, at de i 1937 gennemførte regler i det væsentlige må siges at have virket tilfredsstillende. Derfor må man finde det lidet betryggende at forlade denne hidtil i hovedsagen tilfredsstillende ordning og tage skridtet over til kun at ville anerkende faderskab, skønt man må forudse, at resultatet vil blive et stort antal faderskabssager, hvor der vil ske frifindelse af de personer, der har været sagsøgt under sagen. Af oplysningerne fra Norge synes det at fremgå, at der foreløbig er sket frifindelse i ca. $\frac{1}{3}$ af de sager, der har været anlagt ved retterne. Det tilføjes derhos, at de to andre nordiske lande, Sverige og Finland, end ikke tilnærmelsesvis har en så moderne lovgivning som den, vi har her i landet. Mindretallet frygter derfor, at dette „spring ud i luften“ vil kunne virke hæmmende på en fælles nordisk lovgivning.

Til trods herfor har mindretallet erklæret sig villig til på lovforslagets grundlag at søge en overenskomst, der fremtræder som